

Η περιπλάνηση του Φάνη στους δρόμους της πόλης - Νο 1

Και ξαφνικά μια δίνη με στριφογυρίζει και βρίσκομαι μέσα σε μία πλατεία!

Μέσα στη ζάλη μου αρχίζω να συνειδητοποιώ ότι μου φαίνεται γνωστή. Ναι... Είναι η Πλατεία Μικρασιατών. Είμαι μόνος και αρχίζω να περιπλανιέμαι μέσα στα στενάκια. Δεν συναντώ κανέναν. Τα στενάκια είναι γνώριμα. Είμαι στην «παλιά πόλη» του Ρεθύμνου.

Δεν ξέρω που είναι οι φίλοι μου και προσπαθώ να τους βρω. Μάταια... δεν βρίσκω κανέναν... είμαι ολομόναχος.

Ο καιρός περνάει και κάθε μέρα ξεκινάω από την πλατεία Μικρασιατών, καθώς μου φαίνεται σαν να είναι το κέντρο αυτής της πόλης. Μία όμορφη πλατεία με ιστορικά κτίρια να την περιτριγυρίζουν. Στην είσοδο της πλατείας από την οδό Αγίου Φραγκίσκου βλέπω στον αριθμό 2 το αρχαιολογικό μουσείο Ρεθύμνου (Α.Μ. Ρεθύμνου) και ακριβώς απέναντι την αίθουσα της Περιηγητικής Λέσχης στον αριθμό 4, και μπαίνοντας στην πλατεία βλέπω το τούρκικο σχολείο, την πίσω πλευρά του Ωδείου και το φουγάρο του γερμανικού φούρνου. Όλα τα προηγούμενα μαζί με ένα αμφιθέατρο, ένα σιντριβάνι, και ένα μνημείο αφιερωμένο στους πρόσφυγες της Μικράς Ασίας κλείνουν στην αγκαλιά τους πολύ ελεύθερο χώρο.

Πάντα θέλω να ξεκινάω την βόλτα μου ανατολικά, να βλέπω τον ήλιο και να βγαίνω στην Εθνικής Αντιστάσεως όπου βρίσκονται το κέντρο βυζαντινών τεχνών (αρ. 84) αλλά και η γνωστή πλέον πηγάδα, που αναδείχθηκε τα τελευταία χρόνια καθώς και το πιο σημαντικό μνημείο η Πύλη Γουορα.

Συνεχίζω ανατολικά από την πηγάδα και προχωρώ στην οδό Τομπάζη με το τζαμί της Βαλιδέ Σουλτάνας (αρ. 17), που πρέπει να κοιτάξεις

προσεχτικά και ψηλά για να δεις τον μιναρέ του. Προς το τέλος του δρόμου δεξιά μπαίνω σε μικρό αδιέξοδο δρομάκι, που ονομάζεται Λαβυρίνθου. Πίσω από μια εντυπωσιακή καγκελόπορτα στον αριθμό 2 βρίσκεται το κτίριο που στεγάζει το «Κέντρο Νέων». Εκεί κοντοστέκομαι, γιατί συνεχίζοντας στην Τομπάζη βρίσκομαι σε μία πλατεία με πολλές αναμνήσεις, στην πλατεία Μητροπόλεως. Βλέπω την Μητρόπολή μας, το περήφανο καμπαναριό της και την Γερόντισσα καμπάνα που δεν ακούγεται πλέον αλλά ξεκουράζεται στο εκκλησιαστικό μουσείο. Προχωρώντας μέσα στην πλατεία παρατηρώ τα τρία μικρά στενάκια στο δεξί μου χέρι, Καψάλη – Χάλη – Μανουσάκη. Στην γωνία της Μανουσάκη με την πλατεία είναι τα γραφεία του Δεσπότηκου (αρ. 1) και έχουν γείτονα τον Άγιο Αντώνιο στην οδό Μουσούρου (αρ. 13). Βόρεια της πλατείας είναι μια μικρή οδός, η οδός Ρεγκούκου που οδηγεί στην οδό Δασκαλογιάννη, ένα στενό δρομάκι, που την περίοδο που οι Ρώσοι βρίσκονταν στο Ρέθυμνο, είχαν εδώ οι αξιωματικοί τους, την λέσχη τους (αρ. 2-4). Στο ίδιο οίκημα στα νεότερα χρόνια ήταν η οικία της Μαρίας Τσιριμονάκη. Μίας σημαντικής ρεθεμνιώτισσας συγγραφέως, της οποίας τα βιβλία αναφέρονταν στην ιστορία και στους κατοίκους της πόλης. Οι ιστορίες της άρεσαν πολύ στην μαμά μου και πολλά βράδια μου διάβαζε αποσπάσματα. Στην έξοδο του δρόμου αυτού βρίσκομαι στην οδό Αρκαδίου.

Οδός Αρκαδίου, ο πιο εμπορικός δρόμος... Όμως και ιστορικός... η οικία Δρανδάκη (αρ. 154) ένα εντυπωσιακό κτίριο, δείγμα της παλιάς ενετικής αρχιτεκτονικής, τα ηλεκτρονικά «ΙΔΗ» (αρ. 209) που πήραν το όνομά τους από την ψηλότερη κορφή του νησιού μας «Ίδη», στο περήφανο βουνό μας «Ψηλορείτη». Πόσες ώρες κανόμασταν εκεί οι φίλοι μου και εγώ και μόνο όταν τελείωναν τα χρήματά μας λέγαμε να φύγουμε. Τώρα εξαφανίστηκαν τα κουτιά των ηλεκτρονικών, που τόσα παιδιά έπαιζαν και βλέπεις μόνο κούκλες να διαφημίζουν ρούχα...

